

Az erdészeti szakoktatás a 150 éves Erdészeti Lapokban, 1. rész

Dr. Folcz Tóbiás – NyME Róth Gyula Gyakorló Szakközépiskola, igazgatóhelyettes

Az Erdészeti Lapok az elmúlt másfél évszázadban kétségtelenül a legolvasottabb erdészeti szaklap volt. A vele párhuzamosan, rövidebb-hosszabb ideig működő más szaklapok közül mindig ez volt a legnépszerűbb, a legalkalmasabb arra, hogy az erdészettársadalom a nyilvánosságának szánt mondandóit közlétegye. Minden bizonnyal ennek köszönheti hosszú fennmaradását. A lap stílusa, arculata erre mindig is alkalmas volt, még azokban az időkben is, amikor a parancsuralmi rendszer idején a véleménynyilvánítás nem tartozott a kívánatos dolgok közé. Ekkor a folyóirat (*Az erdő* címen) a tudományos közleményeknek adott nagyobb teret, a szakmai társas élet nyilvános véleménycseréje háttérbe szorult, vagy a tudományosság árnyékában meghúzódva kapott helyet.

Az eddigiek alapján érthető, hogy a lapban mindig azok a témák kerültek előtérbe, amelyek az erdészettársadalmat a leginkább érdekelték. Az indulás időszakában az egyik ilyen feszítő kérdés az volt, hogy már 54 éve működő erdészeti felsőoktatás mellett a szakképzett erdőőrök, vadőrök oktatása nem volt megoldott. A folyóirat szakoktatási témájú cikkeinek 1883-ig ez volt a leggyakrabban visszatérő témája.

A kezdet kezdetén, az 1862. februári számban már ezt olvashatjuk:

» Nem rég az „Augem. Forst-und Jagdzeitung” magyar osztrák határról kelt levelet közölt, melynek czime így hangzik: Zur Charakteristik der forstlichen Zustände in Oesterreich und Ungarn. „az Osztrák és magyarhoni erdészeti viszonyok jellegzéséhez”, és melyből mi a honunkat illető helyeket a következőkben tisztelt olvasó közönségünk tudomására juttatjuk; még pedig ez úttal minden megjegyzés nélkül; utalván egyrészt „az erdészeti magyar irodalom ügyében” néhány hó előtt a Vadász és Versenylapokban közölt cikkeinkre, másrészt meg olvasóink saját bölcs ítéletére. A nevezett cikk reánk vonatkozó része tehát így szól:

„Erdőgondárok nevelésére célzó iskolákat akartak állítani, ezekre pedig Magyarországnak okvetlen szüksége van, ha nem akar csupa erdőcsöszöket

tisztviselőkül fogadni, vagy olyakat külszországból hozatni. Többszöri felszólítások daczára azonban a nagy erdőbirtokosok egyike sem vette e nekik magyar nyelven megküldött felhívást tekintetbe. Most arról beszélnek, hogy a magyar gazdasági egyesület Pesten erdészeti osztályt akar alakítani. Ki fog ebbe belépni? Természetesen csak magyarok, miután ezek az idegen elemet mindenütt kizárni törekednek. Léteznek-e azonban magyar erdészek? Azaz olyanok, kik képesek az erdészeti érdeket a földbirtokosok irányában úgy képviselni, hogy ezek azokról helyes fogalmat nyerjenek? E kérdésre csak nemmel lehet felelnünk, mert a mily kevéssé biztosítja egy fecske megjelenése a tavaszt, ép oly kevéssé fogja azon kevés elszörva élő magyar nemzetiségű erdőgazda az erdészeti notabilitásokat képviselhetni. Magyarország erdőgazdái közül ugyan igen derék erőkre akadunk, ezek azonban csupa idegenekből állanak, kik mint olyanok rossz szemmel nézetnek.”

Az elmarasztaló, egyáltalán nem magyarbarát vélemény jól tükrözi a kor feszítő ellentéteit és bár jóslata szerencsére nem vált valóra, abban jó információi voltak a levélírónak, hogy az Országos Magyar Gazdasági Egyesület valóban tett erőfeszítéseket az erdészeti szakképzésért. Az alábbi idézetet a lap a Magyar Gazdasági Egyesület 1883. áprilisi választmányi ülésnek jegyzőkönyvéből meríti:

» *Felolvastatott ennélfogva a nm. m. kir. Helytartó Tanács f. ó. febr. 25-én 9300 sz. a. kelt következő leirata:*

„*Megelégedéssel s méltánylással fogadta ezen királyi Helytartó Tanács az Egyesület f. é. jan. 28-ára kelt jelentésében a gazdasági iskolák rendezésére vonatkozó alapos javaslatát, s midőn abhoz képest az ország különböző gazdasági vidékein – ugyanazok viszonyainak megfelelő öt gazdasági tanodának annak idején leendő felállítását az e térien legfontosabb teendőik sorába iktatja – úgy nem késik ez alkalommal megtenni a kellő lépéseket, melyek által a már mostan létre hozható gazdasági tanodák minél előbb megnyitathassanak.*

Erre nézve egyik gazdasági és erdészeti tanoda helyéül már az e részben a közelebbi időszak alatt is folyt tárgyalások nyomán kitűzött, s mostan az Egyesület által is indokoltan ajánlott Debreczen sz. kir. várost ezen kir. Helytartó Tanács mind helyzeténél, mind egyébe minden ide vágó viszonyainál, s e czélra tett nemes ajánlatánál fogva legalkalmasabbnak találván, az erre nézve még szükséges előkészületek iránt megfelelőleg intézkedett.

A másik tanoda székhelyéül alkalmasnak tetsző Székesfehérvár sz. kir. Város, és Késhely mezőváros.»

Ne feledjük, hogy a magánbirtokon a mezőgazdasági és erdészeti művelés egymással párhuzamosan működött, egy kézben volt, ezért természetesnek mondható az igény olyan szakemberek képzésére, akik mindkettőben megfelelően jártasak. A gondolat népszerűségét jelzi, hogy más városok is jelentkeztek, hogy helyszínt adjanak a leendő gazdasági és erdészeti tanodáknak, például a felvidékről Igló és Eperjes.

A jelzett tanodák egyike sem működött tartósan. A leírásokból az sejtethető, hogy a helyt adó városok „önzetlen” ajánlkozásukért túl sok ellenszolgáltatást szerettek volna kapni. Mivel ez a képzési forma nem hozott megoldást, a képzett erdőőrök iránti igény tovább fokozódott, mindaddig, míg 1883-ban Szeged-Királyhalmán megnyílt az első erdőőri szakiskola, majd nem sokkal ezt követve további három tanintézet (Temesvár-Vadászerdő, 1885; Liptóújvár, 1886; Görgényszentimre, 1893.) állt az erdőőri képzés szolgálatába.

Időközben több cikk foglalkozik a Selmeci Akadémián folyó képzésről, és a rendszerint Budán zajló erdészeti államlvizsgák adataiból kiderül, hogy a selmeci erdőüzt-jelöltek száma folyamatosan növekszik a konkurens Máriabrunni (Bécs közelében) és más külhoni intézményekből érkező vizsgázókhöz képest.

Ennek ellenére elterjedt a hír, mely szerint a Máriabrunni tanintézet 1867-es akadémiai rangra emelése a selmeci tanintézet megszüntetését vonja magával. Az ebben a kérdésben az Egyesület által a nemzetes Helytartótanácsához inté-

A szeged-királyhalmi erdőőri szakiskola ismertetője. *)

Írta: Földes János, magyar királyi erdész.

Ezen intézet csak 1883. évi októberhóban nyitattván meg, a kezdet nehézségeivel küzdeni kénytelen.

A nehézségek legyőzését még bajosabbá tették a következő körülmények:

zett felterjesztésére az Egyesület a következő választ kapta:

»A selmeczi erdészeti akadémiának további főmállása érdekében m. é. augusztus 30-án 256. sz. a. kelt föltérjesztésére f. é. január 15-én 19460. sz. a. kelt kegyelmes udvari rendelet alapján az egyetemnek válaszoltatik, hogy a máriabrunni erdészeti tanintézet szervezése tekintetében a szükséges tárgyalások fogantatba tételtek ugyan, mindazonáltal ez aggályra okot nem szolgáltathat, mivel az erdészeti tantárgyak előadásának a selmeczi akadémián leendő beszüntetése egyáltalában nem célozthatik. - Kelt Budán, a magy. kir. Helytartótanácsától 1866-ik év január hó 24-én.»

Végző megnyugvást az 1875. decemberében megjelent írás adott:

»A máriabrunni erdészeti-tanintézet, a jövő tanévtől kezdve Bécsbe tételik át, illetőleg az ott lévő földművelési felső tanintézetbe (Hochschule für Bodencultur) olvad be.»

A szakoktatás kialakulásának és kezdeti fejlődésének korában sokat foglalkozott a folyóirat a külföldi intézmények működésével, elsősorban a német és osztrák mintákkal, de mellettük Európa, sőt a világ minden területének erdészeti szakképzésével. Olvashatunk több német intézet tanterveiről, de betekinthetünk a skót, francia, svájci, finn, kanadai, japán és kínai erdészsképzésbe. Ezt a mintakeresés – ha csökkenő mértékben is – napjainkig megmarad a Lapokban.

A kezdetektől fogva gondot jelentett a gazdaságoknál letöltendő gyakorlatok kérdése, mert a kis- és középbirtokok nem jeleskedtek sem a szakemberek alkalmazásában, sem azok gyakorlati idejének letöltéséhez nyújtott segítségben. E téren inkább a nagybirtokok voltak élenjárók:

»...Az erdészeti szakosztály részéről tett azon felszólításra, hogy nagybirtokosaink rendes személyzettel ellátott erdőgazdaságaikat nyitnák meg az ország minél több részén a végre, hogy azokban az élelmezési költségek méltányos megtérítése mellett egy évig körülmények szerint több időre is erdészeti gyakorlatokat felfogadtathassanak: ed-

digelé gróf Zichy nep. János lengyeltóti, gr. Schönborn Ervin munkácsi uradalma és gróf Festetics György úr ő méltósága részéről küldetett be ajánlat illető erdőgazdaságaikban gyakornokok felfogadtatása iránt...» (1886. szeptember)

A fontosabbnak tűnő hírek mellett találhatunk utalásokat a selmeczi diákélet nehézségeiről, vagy éppen „pikantériáiról” is. Plenzner Frigyes az Ifjúsági kör akkori elnöke írta *A főiskolai hallgatók két sóbaja* címmel a szakmai társadalom segítségét kérve Selmec várost célzó kritikáját:

»...Alig van, ki ne ismerné azokat a mostoha természeti s közlekedési viszonyokat, melyek a magyar erdészet bölcsőjét, a tagjait nevelő egyetlen magyar erdészeti főiskoláját a modern haladás színvonaláról mélyen leszorítják. Vajjon nem lehetne-e ezen segíteni? Nem lehetne ezt a helyet a szaktudás elsajátítására fennálló sok-sok szép intézmény mellett, a kor igényeit legalább részben kielégítő diákvárossá átalakítani, hol a hallgatóság a sok szellemi mellett megtalálja a kellemes fizikait is, megtalálja a barátságos és egészséges lakást, a tiszta egészséges táplálkozást? Sajnos, ez a kérdés mindeddig felelet nélkül maradt s a benne rejlő eszme megvalósítására nem volt eddig vállalkozó-képesség sem a város vezetőségében, sem a polgárságban. Nem is lehetett, hiszen a kor már annyira túlhaladta Selmeczbányát, hogy azt többé utólélnie lehetetlen, vagy legalább is emberfeletti...»

A felszólalás eredményeként alakult meg szakmai összefogással az akadémiai menza intézménye.

Ebben az időben már több alapítvány (köztük a Bedő és Eszterházy Alapítványok is) évről évre hirdetik ösztöndíjaikat, hogy lehetőséget adjanak a szegény sorsú, de arra érdemes fiataloknak a tanulásra.

Az érem másik oldalán az 1910. júniusi számban a következők olvashatók:

»Az erdészeti főiskolát bezárták.

Az erdészeti főiskola ifjúsága a Selmeczbányán elfajult választási mozgalmakban élénk részt vett, annyira,

hogy a főiskolát május hó 31-én bezárták, – reméljük, hogy csak rövid időre!»

Selmecbánya alkalmatlansága okán az akadémia máshol való elhelyezése több ízben is felmerült, amely ellen a város természetesen küzdött és időnként erőfeszítéseket, vagy legalább ígéreteket tett. Utoljára 1918 áprilisában Roth Gyula tollából olvashatjuk:

»Az Országos Erdészeti Egyesület múlt évi közgyűlése tudvalevőleg ismét foglalkozott az erdészeti főiskola székhelyének kérdésével és egyhangúlag elfogadta az igazgató választmány javaslatát, amely elsősorban kiemeli, hogy „feltétlenül fenn kell tartani továbbra is azt a régóta elfoglalt álláspontot, hogy az erdészeti főiskola Selmeczbányáról, mint az erdészeti szakoktatásra minden tekintetben alkalmatlan helyről, minél előbb elvitessék.”»

Itt jegyzem meg, hogy ugyanez a kérdés később Sopron vonatkozásában is többször felmerült. A javaslattevők leggyakrabban a rangosabbnak vélt budapesti elhelyezést szorgalmazták. (Magam is egykori soproni diák lévén, örülök, hogy ezek a kezdeményezések kudarcot vallottak.)

1929-ig az akadémián végzett hallgatók, illetve a szakiskolák végzős növendékei állami vizsgabizottság előtt tehettek államvizsgát, illetve erdőőri, vadőri szakvizsgát. Az erdőtisztviszágak rendszerint Budán (később Budapesten), a szakvizsgák egy időben több vidéki városban zajlottak. A Lap rendszeresen közli a vizsgákról szóló hirdetményeket s azok eredményeit is. Az oktatók, vizsgáztató számára ma is tanulságos Illés Nándor beszámolója az 1864. évi erdészet államvizsgákról:

»A múlt évi erdészeti államvizsga, mely október 10- és 11-én tartatott meg Budán, az eddigi államvizsgák között a leggyászosabb eredményű volt. E megdöbbentő eredményt azonban nem lehet egyedül a vizsgáltak készületlenségének felelni...»

... A vizsgáló bizottmány talán túl szigorú is volt, s türelmét hamar elveszte, sőt egyik tagjának bánásmódja, illedelmességi fogalmainkkal is ellenkezett.

Harmincz negyven éves tapasztalással és tanulmánynyal furcsán esbetik ugyan egy kezdő néha igen hiányos előadását hallgatni, de azon megbosszankodni a vizsgáló részéről gyöngegség. A vizsgánál inkább a szakképzettséget, mint a magasabb tudományosságot kell tekintetbe venni, mert sok jó erdész van, ki rosszul definiál de igen helyesen kezel...»

Frissen induló rovatunkban az Egyesület weboldalán működő kategorizált hírfolyamból tükrözünk nyomtatásban is, közérdeklődésre számot tartó, rövidebb, hosszabb híryananyagokat, mindazok számára, akik valamilyen oknál fogva nem érik el, vagy nem látogatják az OEE honlapját. Esetleg a mindig gyorsan változó, új és újabb tartalmakkal frissülő hírek naprakész nyomon követéséről maradtak le. Bízunk abban is, hogy ezzel a kis válogatott „web-kóstolóval” még több tagtársat, olvasót bízathatunk arra, hogy naponta nyissa meg – a világhálót böngészve – a www.oee.hu oldalt.

Nagy László – OEE

Wagner Károly-emléktábla avatása Aknasugatagon

Példamutató együttműködés Wagner szülőhelyén

Emlékkövet avattak és kétnyelvű emléktáblát helyeztek el magyarországi és romániai erdészek Aknasugatagon, Wagner Károly szülőfalujában. Az ünnepség a bányászhimnusz magyar és román nyelvű éneklésével kezdődött, majd Aknasugatag polgármestere köszöntötte a résztvevőket. Wagner Károly életútjának ismertetése után **Kiss László**, az Országos Erdészeti Egyesület alelnöke tartott avató beszédet, amelyben utalt Wagner Károly magyar erdészeti szaknyelvet megteremtő munkásságára, nemzeteket és országokat összekötő szakmai tevékenységére.

„Leírhatatlanul nagy a mi veszteségünk. Szomorú volt a mi karácsonyunk 1879-ben és bizonyára vigasz nélküli a mi újévünk is; mert kidőlt közülünk a hazafiságban előljáró, ítéletben elfogulatlan, tanácsban bölcs és gazdag vezér!” Így búcsúztatta **Bedő Albert** az Országos Erdészeti Egyesület szaklapjának, az Erdészeti Lapoknak 1880. januári számában Wagner Károlyt. Azon Erdészeti Lapok hasábjain, amelynek címlapján 18 éven keresztül ott állt a Wagner Károly név, aki az idén már 150 esztendő lapunknak nem csak alapítója, tulajdonosa, majd szerkesztője, de fáradhatatlan munkatársa is volt – mondta beszédében az alelnök.

A romániai kollégák nevében szólt az emlékkő felállításának ügyét felkaroló **Sajerli Mihály** korábbi máramarosi erdőigazgató, majd az emlékkőnél koszorút helyezett el **Adrian Danci**, a máramarosi erdőigazgató helyettese. Az Országos Erdészeti Egyesület tölgylevelekből készült koszorúját **Kovács Gábor** nyugalmazott vezérigazgató, az esemény fő szervezője és **Lomniczi Gergely** főtítka helyezették el az aknasugatagi erdőigazgatóság pihenőházának udvarán felállított táblához. A gyönyörű vörösfenyők alatt álló követ mind a helyi katolikus plébános, mind az ortodox parókus megáldotta.

A szeptemberi esemény példaértékű folytatása a dr. Pethő József elnöksége alatt 2010-ben meghirdetett Wagner Károly-évnék, és a tavalyi kárpátaljai emlékkő-avatásnak, ahol idén tavasszal ismét magyar küldöttség helyezett el koszorút.

Az eseményen részt vett **Szalacsi Árpád**, a Nyírerdő Zrt. vezérigazgatója, és számos nyírségi erdész kolléga. Romániai részről a fő szervező **Sajerli Mihály** mellett külön köszönet illeti **Balogh Sándort**, a ROMSILVA korábbi vezérigazgató-helyettesét. Az aknasugatagi Wagner Károly-emlékkő és a máramarosi erdők a jövőben méltó célpontjai lesznek a szakmai és szakmatörténeti tanulmányutaknak, látogatásoknak.

Honlap hivatkozás: <http://www.oee.hu/hirek/egyesuleti-hirek/Aknasugatag>

A 22 magyar állami erdőgazdaság finanszírozásával készült el a deveceeri kápolna

Átadás és avatás a vörösiszap katasztrófa évfordulóján

Átadták a vörösiszap-katasztrófa második évfordulóján **Devecserben** az ökumenikus kápolnát, amelyet a **22 magyar állami erdőgazdaság finanszírozásával, Makovecz Imre** tervei alapján építettek a helyi lakóparkban.

Kovács Zoltán, Veszprém megyei kormány megbízott avató beszédében kiemelte: egy évvel a katasztrófa után sikerült elérni, hogy mindenkinek tető legyen a feje felett, és felszámolták a károkat, két évvel a tragédia után pedig újabb fontos emléket emeltek. Úgy fogalmazott, hogy a templom arany tűben végződő, 13 méteres tornya azokért az áldozatokért fohászkodik az éghez, akiket elsodort a vörös áradat.

Az új lakóparkban emelt szentélyben **Kun Éva** képzőművész alkotása kapott helyet. Ez egy tisztáson álló bárányt ábrázol, amely egy vörös kígyó fejét tapossa. A kormány megbízott hangsúlyozta: a kápolna emléket állít annak, hogy az újjáépítésben és a helyreállításban a kormány, az önkormányzatok, az egyházak, a karitatív szervezetek és magánszemélyek a világon egyedülálló módon fogtak össze. Hozzátette, hogy Makovecz Imre az utolsó munkáját Devecsernek ajánlotta, **s az erdészetek teremtették meg a lehetőséget az újjászületés kápolnájának megépítéséhez**. A kápolna megépítésének költsége **30 millió forintot** tett ki.

Toldi Tamás (Fidesz-KDNP), Devecser polgármestere közölte, hogy a lakópark – amely a Makovecz park nevet kapta – a kápolnával vált teljessé. Kiemelte, hogy a kápolna emléket állít a városban a katasztrófa után tapasztalt példátlan összefogásnak.

Baranyay László, a Magyar Fejlesztési Bank elnök-vezérigazgatója a 22 állami erdőgazdaság nevében testi-lelki megújulást kívánt az érintetteknek az átélt szenvedések után, s azt mondta: a kápolna Isten hajlékaként a gondokon való felül-emelkedést, a túlélést és a reménységet szimbolizálja.

Az újjászületés kápolnáját **Márfi Gyula** érsek szentelte fel, és **Róna Tamás**, az Alföld régió főrabbija, **Polgárdi Sándor**, a Veszprémi Evangélikus Egyházmegye esperese és **Steinbach József**, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke áldotta meg. A kápolna átadása után több száz emlékező indult el gyerlyakkal a lakóparkból. A fáklyás menet útja az elbontott házak helyén létesített emlékparkban ér véget, a Rotary Háznál.

A Magyar Alumíniumtermelő és Kereskedelmi (Mal) Zrt. Ajka melletti tározójából **2010. október 4-én** kiömlő vörösiszap három települést öntött el: Kolontárt, Devecsert és Somlóvásárhelyet. A katasztrófa következtében tíz ember meghalt, több mint kétszázan megsérültek, több száz ház lakhatatlanná vált.

Honlap hivatkozás: http://www.oee.hu/hirek/agazatasi-szakmai/devecser_kapolna

Az erdészekről is megemlékezett Áder János a rátóti emlékparkban tartott ünnepi beszédében

A köztársasági elnök Deák emlékfái alatt emlékezett az aradi vértanúkra

Rátót, ez a vasi falu, az egyetlen település hazánkban, ahol az 1849. október 6-án kivégzett szabadságharcos főtiszteknek, mind a 13 aradi vértanúnak van emlékhelye. Tölgyfákkal, amelyeket a helyiek szerint Deák Ferenc ültetett 1860 körül. A „haza bölcse” Vörösmarty Mihály árváinak gyámjaként gyakran járt ide, hiszen Vörösmarty Ilona, a később miniszterelnökké lett Széll Kálmán földbirtokoshoz ide, Rátóra jött férjhez. Október 6-án délelőtt ott, az aradi emlékparkjában vett részt a nemzeti gyásznapi emlékünnepeken Áder János, Magyarország köztársasági elnöke.

„Szerencsés az a nemzet, amelynek legendáriuma olyan gazdag, mint a miénk, magyaroké. Szerencsés, mert történeteink velünk élnek. Szájról szájra szállnak. Ránk köszönnek. Megállíthatnak, a rácsodálkozás erejével gondolkodásra készítenek. Beavatnak. És múltunkból sok mindent újra átélhetővé tesznek.” – kezdte az aradi vértanúkra emlékező ünnepi beszédét Áder János köztársasági elnök. „Rátóra érkezve ezt érzi az ember. Az Aradi Emlékparkba lépve pedig különösen. A legenda itt elevenedik meg a szemünk előtt. 13 tölgy tövében 13 szimbolikus sírkő. Rajtuk 13 név. Az aradi vértanúké. Amikor e tölgyekre nézünk, látva a még élő lombok büszke méltóságát, lelki szemeink előtt egy legendás történet képzeletbeli filmkockái is életre kelnek. Látjuk Deák Ferencet, amint óvatos kézzel 13 facsemetét ültet az aradi 13-ak emlékére.” – folytatta.

„Igen, tisztelt Hölgyeim és Uraim, Deák emlékeztetni akart. Jelet bagyni a jelenben, és üzenni közös jövődönknek. Ezért ültetett tölgyfákat. Mert a tölgy az istenek fája. Mely már csemeteként is csillagot formázva öt levelével, égi jelként üzen az örökkévalóságnak. Az életerő, a rendületlen kitarítás és az elődök tiszteletének jelképe. **Nem véletlen, hogy azok az erdészek is, akik e parkot rendbe hozták, s akik a legtöbbet tudnak a fákról, épp a tölgycsemetét tekintik erdészcsillagként saját jelképüknek.** E tölgyeket pedig, melyekkel Deák állított emléket, erős, élettel teli fákká nevelte az idő. Hiába telt el másfél évszázadnyi idő ültetésük óta, sok közülük ma is él. Ezek a fák dús lombkoronájukkal ma is éppoly büszkén kapaszkodnak az égbe, mint ahogy erős és mély gyökérzetükkel kapaszkodnak kiszakíthatatlanul az anyaföldre. **Abogy az aradi 13-ak is kiszakíthatatlanok emlékezetünkben.** – emlékezett meg az emlékparkot rendbe hozó és ma is fenntartó magyar erdészekről a köztársasági elnök.

Az ünnepségen részt vett **Baranyay László**, a Magyar Fejlesztési Bank Zrt. elnök-vezérigazgatója is, aki felszólalásában kiemelte az erdészek áldozatos munkáját az emlékpark megépítéséért.

Honlap hivatkozás: http://www.oee.hu/hirek/agazati-szakmai/ader_ratot

Fazekas Sándor szakmai elismeréseket adott át október 23-a alkalmából

Emlékfa kitüntetést kapott Fritsch Ottó és Dr. Bácsatyai László, elismerő oklevél Kristó István Lászlónak

A világtörténelemben páratlan ez a szabadságharc, minden dicsőséget megérdemelnék fiataljaink. Honvédségünk, munkásságunk, földműves népünk példát mutatott az együttes hazaszeretetre – idézte **Mindszenty József** szavait a vidékfejlesztési miniszter az október 23-a alkalmából tartott ünnepségen. Ennek keretében szakmai munkát elismerő kitüntetésekkel adott át Fazekas Sándor.

Életfa Emlékplakett Ezüst fokozatát adományozta **Fritsch Ottó** erdőmérnöknek, nyugalmazott erdőfelügyelőnek, méhészmesternek a budapesti és a főváros környéki erdőkért kifejlesztett tevékenysége, illetve a magyar méz elismertetése érdekében végzett munkájáért.

Életfa Emlékplakett Bronz fokozatát adományozta **Dr. Bácsatyai Lászlónak**, a Nyugat-magyarországi Egyetem Geoinformatikai Kar egyetemi tanárának, a geodézia és a távérzékelés területén hosszú időn át végzett oktatói, kutatói tevékenységéért

Emellett **Miniszteri Elismerő Oklevelet** kapott **Kristó István László**, a VM ASZK Mátra Erdészeti, Mezőgazdasági és Vadgazdálkodási Szakképző Iskola és Kollégium erdőmérnök-tanára, az erdészeti szakoktatás területén végzett három évtizedes munkájáért, illetve „Kétmilliomodik hektár magyar erdő” ágazati sajtódíjjal korábban kitüntetett **Mangel Gyöngyi Klára**, az MTVA Kossuth Rádió szerkesztő-műsorvezetője, társadalom-ökológiai témákat feldolgozó, kimagasló színvonalú újságírói tevékenységéért.

A díjazottaknak ezúton gratulálunk!

Honlap hivatkozás: http://www.oee.hu/hirek/agazati-szakmai/kituntetes_fritsch

Tisztelt Olvasó, Kedves Tagtársak!

Azzal a kéréssel fordulunk hozzátok, hogy amennyiben birtokotokban lenne valamilyen írott dokumentum, fotó, esetleg egyéb tárgyi emlék az 1926-ban megalakult, majd a II. világháború után megszűnt Magyar Erdészeti Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületével (MEVME) kapcsolatban – és amennyiben számotokra ez nem okozna gondot – bocsássátok az OEE rendelkezésére. Az eredeti fotókat, dokumentumokat, tárgyi emlékeket vagy az azokról készített digitalizált másolatokat tartalmazó elektronikus eszközhordozót kérjük, hogy az Egyesület könyvtárának vezetője részére az alábbi címre juttassátok el:

Országos Erdészeti Egyesület
1021 Budapest,
Budakeszi út 91.

Ha a fotókról, vagy egyéb dokumentumokról digitalizált másolatot e-mailben kívántok küldeni, kérjük azt

Dr. Sárvári János könyvtárvezető részére a megosz@mail.datanet.hu,

illetve **Schweighardt Ottó** tagtársunk részére az s.otto57@freemail.hu

postafiók címekre tegyék meg.

Köszönettel.

Dr. Sárvári János a könyvtár őre